За оувѣщателнаго образа.

Оувѣщателный образъ, каквото и неговото имѧ го показва е, таковый, защо чрезъ него, оувѣщаваме (приговаряме искренно) еднò друго лице, чрезъ посланіето, и привѣтствуваме го, или да сотвори еднà подобрà работа, или да отбѣгва отъ еднà много поквàрна.

Любезнѣйшій!

За да предпочита нѣкой рукохудожествата отъ книжното оученіе повече, совсѣмъ е безумно. Воистинну, крайно сѧ оскорбихъ, когато чухъ, защо си оставилъ академическото оучилище: и предалъ си сѧ на простіите художества. Дивно и чудесно нѣщо, и срамотà ти е! Ты който си комахай словеснѣйшій, чи да остàвишъ оученіето, и да возненавидишъ преполезното, и да сѧ прилѣпишъ къ срудіи, и да бѫдешъ рукодѣлецъ. Не! не, за имѧ Божіе! да остàвашъ похвàлното оученіе, и да хòдишъ на никаквото художеское поле! но разсѫдно же и бодренно востàни и пріиди въ чувство — за да сѧ именувашъ до живота моего. — — Вàшъ

Пріѧтель и Соученикъ

Нед. Одàв.

За оустрашителнаго образа.

Оустрашителный образъ сѧ писва на оныѧ лицà, който едно зло нѣщо, ищатъ да сторѧтъ: а мы имъ писваме, и ги оуплашваме, за да отбѣгватъ, и дасѧ настàватъ на подобро постоѧнство.